

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 10, 2024

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:411](#) 12-04-2024

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3190](#) 07-05-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:1182](#) 30-04-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:1187](#) 30-04-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:1264](#) 09-04-2024

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4511](#) 07-05-2024

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:6851](#) 29-04-2024

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2024:2259](#) 22-04-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:2833](#) 17-04-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:3022](#) 16-04-2024

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:6834](#) 04-04-2024

RECHTSPRAAK

Inschrijving van de beëindiging van een geregistreerd partnerschap bij de gemeente door omstandigheden niet gelukt. Het daarvoor opgestelde convenant is ook geldig bij de ontbinding van het partnerschap door rechter.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een geregistreerd partnerschap gehad en hebben daarvoor partnerschapsvoorwaarden opgemaakt waarin ze iedere gemeenschap van goederen hebben uitgesloten. Zij zijn tijdens hun geregistreerd partnerschap gezamenlijk eigenaar geworden van een woning. Partijen hebben met het oog op beëindiging van hun relatie afspraken gemaakt die staan in een door hen beiden op 27 november 2020 getekende onderhandse akte. Vervolgens hebben zij op 26 oktober 2021 een convenant ondertekend. In artikel 1.1. van dit convenant staat dat partijen het geregistreerd partnerschap willen laten beëindigen door inschrijving van het convenant bij de gemeente. Dit is echter niet is gelukt, reden waarom partijen de rechtbank hebben verzocht het geregistreerd partnerschap te beëindigen. Ter discussie daarbij staat of partijen voor de vermogensrechtelijke gevolgen van de beëindiging van hun geregistreerd partnerschap moeten aansluiten bij het convenant van oktober 2021. De rechtbank heeft bepaald van wel door het convenant onderdeel uit te laten maken van de beschikking.

Grieven

Verzoekster is het niet eens met de beschikking van de rechtbank en verzoekt het hof het convenant te vernietigen en in plaats daarvan haar verzoeken over onder andere een door verweerster aan haar te betalen (schade)vergoeding vast te stellen.

Beoordeling en motivering

Verzoekster heeft in hoger beroep meerdere stellingen aangedragen. Ten eerste heeft zij gesteld dat de overeenkomst van 27 november 2020 moet worden vernietigd vanwege misbruik van omstandigheden, die zouden zijn gelegen in het feit dat verzoekster nog hevig verliefd was op verweerster op het moment van het ondertekenen van de overeenkomst . In

dit geval is dat volgens het hof echter niet een bijzondere omstandigheid die kan leiden tot vernietiging van de overeenkomst. Uit niets blijkt immers dat deze omstandigheid ertoe heeft geleid dat aan de wil van verzoekster die overeenkomst aan te gaan een gebrek kleeft. Daar komt nog bij dat zij op de zitting bij het hof heeft verklaard dat ze de tekst van de overeenkomst zelf heeft voorbereid. Ook dat wijst niet op gebrekkige wilsvorming.

Ten tweede heeft verzoekster gesteld dat verweerster haar door bedreiging heeft bewogen het convenant van 26 oktober 2021 te ondertekenen door 's avonds bij haar langs te gaan, in de tuin te klimmen en bij haar in de straat in de auto te blijven wachten tot ze het convenant had ondertekend. Het hof kan niet vaststellen dat sprake is van een zodanige bedreiging dat de wil van verzoekster om het convenant te tekenen gebrekkig is gevormd. Daarvoor is nodig dat verweerster verzoekster met enig nadeel in persoon of goed heeft bedreigd, maar daarvan is niet gebleken. In het ergste geval – als klopt wat verzoekster zegt – heeft verweerster gepoogd het convenant persoonlijk aan verzoekster af te geven en heeft zij kennelijk geprobeerd dat zowel via de voorkant van de woning van verzoekster als via de achterkant te doen. Natuurlijk is het mogelijk dat verzoekster dat als onaangenaam of bedreigend heeft ervaren, maar daarmee is nog niet gezegd dat een redelijk oordelend mens daardoor zou kunnen zijn beïnvloed. Bovendien wijzen de mailberichten van verzoekster er in zijn geheel niet op dat zij zich die avond bedreigd voelde.

Ten derde stelt verzoekster dat zij in de berekening van de waarde van de gemeenschappelijke woning van partijen en daarmee de verdeling daarvan is benadeeld voor meer dan een kwart en de verdeling daarom moet worden vernietigd. Het hof gaat, onder andere vanwege een gebrekkige onderbouwing daarvan door verzoekster, aan die stelling voorbij.

Ten vierde stelt verzoekster dat het de bedoeling van partijen was dat het convenant van 26 oktober 2021 alleen zou gelden als partijen het geregistreerd partnerschap met wederzijds goedvinden zouden laten beëindigen door inschrijving daarvan in de registers van de burgerlijke stand. Op de zitting bij het hof is gebleken dat het niet is gelukt de beëindiging van het partnerschap tijdig in te schrijven. Blijft dat het wel de bedoeling van partijen was om het geregistreerd partnerschap te beëindigen en over de vermogensrechtelijke gevolgen daarvan de afspraken te maken zoals is gebeurd met het convenant. Deze afspraken zijn ook al zijn terug te vinden in de overeenkomst van 27 november 2020. Verzoekster heeft geen verklaringen of gedragingen van haar of van verweerster genoemd waaruit zij mocht afleiden dat het convenant een beperkte reikwijdte had en zijn gelding zou verliezen als de beëindiging van het partnerschap via de ambtenaar van de burgerlijke stand niet zou lukken. Verder is gebleken dat partijen – toen bleek dat de inschrijving door de ambtenaar (nog) niet mogelijk was – bij hun verdere overleg zijn uitgegaan van de geldigheid van het convenant. Ten slotte wijst verweerster er terecht op dat alleen de verklaring met het verzoek tot beëindiging

opnieuw moest worden gedaan en getekend, maar dat verzoekster weigerde daaraan mee te werken, terwijl zij wel al eerder toestemming had gegeven tot inschrijving van de verklaring van beëindiging van het geregistreerd partnerschap inclusief het convenant. Dat betekent dat niet is komen vast te staan dat het convenant alleen geldt bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap met wederzijds goedvinden.

Conclusie

Het beroep van verzoekster slaagt niet.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3190

Zaaknummer: 200.328.416

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vernietiging beschikking waarin ouders gezamenlijk met het gezag waren belast. Vader is onmachtig gebleken om samen met de moeder het gezag uit te oefenen, onder andere omdat hij gedurende een periode onbereikbaar was voor de moeder. Hierdoor is er onvoldoende basis voor het uitoefenen van gezamenlijk gezag.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder hebben een relatie gehad, uit welke relatie één minderjarig kind is geboren. De rechtbank heeft de vader gezamenlijk met de moeder met het gezag over het kind belast.

Grieven

De moeder verzoekt de beschikking van de rechtbank te vernietigen en het verzoek van de vader alsnog af te wijzen.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:253c lid 1 BW de tot gezag bevoegde ouder van het kind, die nooit gezamenlijk met de moeder het gezag heeft uitgeoefend, de rechtbank kan verzoeken de ouders met het gezamenlijk gezag te belasten. Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat als de andere ouder niet instemt met het gezamenlijk gezag, het verzoek slechts wordt afgewezen indien er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen of afwijzing anderszins in het belang van het kind noodzakelijk is.

Aan het hof ligt de vraag voor of de rechtbank op juiste gronden heeft beslist om de ouders met de uitoefening van het gezamenlijk gezag te belasten. Het hof is van oordeel dat er op dit moment onvoldoende basis is voor gezamenlijk gezag. Daartoe overweegt het hof dat het uitgangspunt van de wet is dat ouders samen het gezag over hun kind uitoefenen. Voor gezamenlijk gezag is vereist dat de ouders in staat zijn tot een behoorlijke gezamenlijke gezagsuitoefening waarbij zij beslissingen van enig belang over hun kind in gezamenlijk

overleg nemen, althans in staat zijn vooraf afspraken te maken over situaties die zich rond hun kind kunnen voordoen. In deze zaak is sprake van een verstoorde communicatie tussen de ouders en een gebrek aan wederzijds vertrouwen. De ouders zijn gestart met een traject om hun onderlinge communicatie te verbeteren, maar dat traject is voortijdig door de vader beëindigd. De vader heeft tijdens de zitting in hoger beroep aangegeven dat hij een moeilijke periode achter de rug heeft, waarin hij in een depressie is geraakt. Het hof heeft begrip voor de moeilijke periode waarin de vader zich bevond en bevindt. De eigen problematiek van de vader maakt echter wel dat het op dit moment voor de vader niet goed mogelijk is om, samen met de moeder, invulling te geven aan het gezamenlijk gezag. De vader heeft kansen gekregen om zichzelf als ouder met gezag te laten zien, maar heeft deze kansen vervolgens niet kunnen benutten. Vanwege de onmacht bij de vader om op passende wijze invulling te geven aan het gezag en om voldoende beschikbaar te zijn voor zowel de moeder als de minderjarige, is niet te verwachten dat hij samen met de moeder nu, dan wel binnen afzienbare tijd, in staat is om samen met de moeder gezagsbeslissingen te nemen. Onder deze omstandigheden bestaat het risico dat de minderjarige bij gezamenlijk gezag klem en verloren zal raken tussen zijn ouders.

Het hof merkt daarbij nog op dat de omgangsregeling tussen de minderjarige en de vader blijft voortduren. Het hof geeft aan de vader mee dat het van groot belang is voor de minderjarige dat de vader de omgangsregeling nakomt en dat hij in die zin volledig beschikbaar is voor de minderjarige. Ook zonder gezag over de minderjarige kan de vader een betrokken ouder voor hem zijn en een belangrijke rol in het leven van de minderjarige spelen.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking en wijst het verzoek van de vader om gezamenlijk met het gezag te worden belast af.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:1187

Zaaknummer: 200.317.207/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Kan de Staat als belanghebbende ex artikel 798 Rv in hoger beroep opkomen tegen een beslissing van de rechtbank tot erkenning van een buitenlandse adoptie (art. 10:108 en 10:109 BW)?

Feiten en omstandigheden

Op 21 januari 2021 heeft de Gambiaanse rechtbank de adoptie van de minderjarige, geboren in Gambia, door de man en de vrouw uitgesproken. In april 2021 hebben zij de rechtbank Zeeland-West-Brabant verzocht om de adoptiebeslissing van de Gambiaanse rechtbank te erkennen. Zij hebben, omdat de man niet aan de eisen voor erkenning van de Gambiaanse beslissing voldeed, hun verzoeken gewijzigd in die zin dat zij verzoeken de adoptiebeslissing van de Gambiaanse rechtbank alleen ten aanzien van de vrouw te erkennen. De rechtbank heeft voor recht verklaard dat de adoptiebeslissing van de Gambiaanse rechtbank met betrekking tot de minderjarige ten aanzien van de vrouw aan de in artikel 10:108 BW genoemde voorwaarden voor erkenning voldoet en daarmee van rechtswege ten aanzien van haar wordt erkend. De Staat heeft het hof 's-Hertogenbosch verzocht de verzoeken af te wijzen. De man en de vrouw menen dat de Staat niet-ontvankelijk moet worden verklaard in diens hoger beroep. Bij beschikking van 25 mei 2023 heeft het hof de Staat niet-ontvankelijk verklaard in het hoger beroep. Het hof heeft daartoe onder meer overwogen dat uit de wetsgeschiedenis en jurisprudentie van de Hoge Raad volgt dat artikel 798 lid 1 Rv een beperking geeft aan het belanghebbendebegrip, namelijk dat een indirect belang niet voldoende is om als belanghebbende te worden aangemerkt. De vraag wie belanghebbende is wordt aan de ene kant bepaald door het onderwerp van de aan de rechter voorgelegde zaak en aan de andere kant door de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept. Het onderwerp in deze zaak is de erkenning van een rechterlijke beslissing van een andere staat. Anders dan de Staat betoogt worden volgens het hof de rechten en verplichtingen van de Staat door deze beslissing niet rechtstreeks geraakt. Bij een beslissing op grond van artikel 10:108 BW gaat het erom te bepalen of een buitenlandse adoptiebeslissing voor erkenning van rechtswege in aanmerking komt. Uit het systeem van de wet vloeit voort dat wanneer voldaan is aan de vereisten van artikel 10:108 BW en de adoptie aldus erkend wordt, de minderjarige van rechtswege het Nederlanderschap verkrijgt (art. 5b Rijkswet op het Nederlanderschap).

Verkrijging van het Nederlanderschap is aldus een gevolg van de erkenning ex artikel 10:108 BW (als sterke adoptie). Dat dit Nederlanderschap de rechten en verplichtingen van de Staat raakt, maakt echter niet dat de rechten en verplichtingen van de Staat rechtstreeks bij de procedure tot erkenning van de buitenlandse adoptie zijn betrokken. Het betreft hier hooguit een indirect belang, niet een rechtstreeks belang als bedoeld in artikel 798 lid 1 Rv. Nu de Staat niet als belanghebbende is aan te merken in de zin van artikel 798 Rv, heeft het hof deze niet-ontvankelijk verklaard. De Staat heeft cassatieberoep ingesteld.

Bespreking van het cassatiemiddel

De Staat voert aan dat een erkenning van een buitenlandse adoptiebeslissing van rechtswege (dus: direct) het Nederlanderschap tot gevolg heeft. Een beslissing tot erkenning komt in een geval als dit impliciet neer op een beslissing dat het Nederlanderschap is verkregen. Nu door een beslissing over het Nederlanderschap de rechten en verplichtingen van de Staat kunnen worden geraakt, geldt dat ook voor een beslissing over erkenning van een buitenlandse adoptiebeslissing op de voet van artikel 10:108 BW of artikel 10:109 BW. De zaak heeft daarom rechtstreeks betrekking op de rechten en verplichtingen van de Staat. Het algemeen belang is altijd nauw betrokken bij de vraag of iemand het Nederlanderschap bezit. Verkrijging van het Nederlanderschap betreft op zichzelf al de verlening van een recht aan de minderjarige, en brengt daarnaast rechten en verplichtingen van de Staat jegens de minderjarige mee. De Staat is de meest aangewezen om, zo daartoe aanleiding is, zich in het algemeen belang te verzetten tegen toewijzing van een verzoek dat leidt tot vaststelling van het Nederlanderschap. De beslissing van het hof is onjuist, althans onvoldoende gemotiveerd. Zonder nadere motivering valt niet in te zien dat de enkele omstandigheid dat deze procedure is ingestoken als een procedure over erkenning van een adoptie en niet als een procedure op de voet van artikel 17 RWN, maakt dat de Staat niet voldoende (rechtstreeks) belanghebbende is.

Daarnaast betoogt de Staat dat de IND ook al in een bestuursrechtelijke procedure met verzoeker(s) betrokken was over deels dezelfde rechtsvragen over de mogelijkheid van erkenning van een buitenlandse adoptie. De man, die in Nederland was, heeft reeds op 25 mei 2020, dus vóór het starten van deze procedure, een aanvraag voor een machtiging voorlopig verblijf (mvv) voor de minderjarige, die nog steeds in Gambia is, gedaan, met als doel 'verblijf als adoptiekind bij de man'. De IND heeft deze aanvraag afgewezen, omdat niet was voldaan aan de voorwaarden die zijn gesteld in de Wet opnemings buitenlandse kinderen ter adoptie (Wobka). De man heeft tegen deze afwijzing tevergeefs bezwaar gemaakt en beroep ingesteld. Tegen de uitspraak van de rechtbank heeft hij hoger beroep ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De Afdeling heeft het beroep verworpen bij uitspraak van 17 mei 2022.

Beoordeling en motivering

In de algemene regeling voor verzoekschriftprocedures in Boek 1, titel 3 Rv, is niet nader bepaald wie tot de groep belanghebbenden behoren. Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad wordt het antwoord op de vraag wie tot belanghebbenden zijn te rekenen, afgeleid uit de aard van de procedure en de daarmee verband houdende wetsbepalingen. Daarbij zal een rol spelen in hoeverre de betrokkene door de uitkomst van de desbetreffende procedure zodanig in een eigen belang kan worden getroffen dat hij daarin behoort te mogen opkomen ter bescherming van dat belang, of in hoeverre hij anderszins zo nauw betrokken is of is geweest bij het onderwerp dat in de procedure wordt behandeld, dat daarin een belang is gelegen om in de procedure te verschijnen. Met betrekking tot de rechtspleging in zaken betreffende het personen- en familierecht (met uitzondering van echtscheidingszaken) bepaalt artikel 798 Rv dat onder belanghebbende moet worden verstaan ‘degene op wiens rechten of verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft’. Daarmee heeft de wetgever de in beginsel ruime kring van belanghebbenden bij deze procedures enigszins willen inperken. Niet iedereen die pretendeert een belang in de zin van betrokkenheid bij de zaak te hebben, zal in de procedure als belanghebbende worden erkend. De zaak moet rechtstreeks betrekking hebben op zijn rechten en verplichtingen, een indirect belang is niet voldoende. Welke persoon of instelling als belanghebbende moet worden aangemerkt, wordt bepaald – aan de ene kant – door het onderwerp van de aan de rechter voorgelegde zaak en – aan de andere kant – door de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept. Slechts indien het onderwerp van de zaak ertoe kan leiden dat de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept, rechtstreeks door de rechterlijke beslissing worden geraakt, is die betrokkene in die zaak belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv.

Op grond van genoemde maatstaf geldt dat de Staat normaliter in civielrechtelijke procedures die betrekking hebben op erkenning van een buitenlandse adoptiebeslissing niet als belanghebbende moet worden aangemerkt. Erkenning van een buitenlandse adoptiebeslissing op de voet van artikel 10:108 BW of artikel 10:109 BW leidt tot aanvaarding van familierechtelijke betrekkingen tussen adoptiefouders en hun adoptiefkind en heeft niet rechtstreeks betrekking op de rechten en verplichtingen van de Staat. Artikel 10:108 BW en artikel 10:109 BW hebben geen betrekking op verkrijging van de Nederlandse nationaliteit van het adoptiefkind. Verrijking van rechtswege van de Nederlandse nationaliteit door een adoptiefkind is geregeld in artikel 5a en 5b RWN. Artikel 5a RWN heeft betrekking op adopties die zijn uitgesproken door een buitenlandse bevoegde autoriteit in overeenstemming met het Haags Adoptieverdrag, terwijl artikel 5b RWN ziet op adopties die in niet-verdragslanden, zoals in Gambia, tot stand zijn gekomen. Dat erkenning van een Gambiaanse adoptie door de Nederlandse rechter een nationaliteitsgevolg met zich kan brengen indien is voldaan aan de

voorwaarden van artikel 5b RWN betreft dan ook een indirect belang en is op zichzelf niet voldoende om de Staat als belanghebbende in zo'n erkenningsprocedure aan te merken.

De Staat heeft echter erop gewezen dat hij reeds in bestuursrechtelijke procedures betrokken is geweest. Reeds vóór het aanhangig zijn van de onderhavige procedure en gedurende deze procedure, is uitvoerig geprocedeerd over verblijf in Nederland van de minderjarige. Zo heeft de rechtbank op 15 september 2021 uitspraak gedaan over het beroep op de afwijzing door de Staat van de aanvraag van de man tot het verlenen van een mvv aan de minderjarige voor het doel 'Verblijf als adoptiekind bij de man'. De rechtbank heeft dit beroep ongegrond verklaard, waarbij de rechtbank heeft overwogen dat de huidige zaak een bestuursrechtelijke zaak is 'waarin de aanvraag voorligt voor een mvv met als doel adoptie van eiser door de man in Nederland'. Hoewel het doel van de bestuursrechtelijke procedure en die van de civielrechtelijke procedure verschillend is, bestaat tussen beide procedures in deze zaak een nauw verband. De Staat is partij geweest in de bestuursrechtelijke procedures over de aanvraag van een mvv en is daardoor zo nauw betrokken bij het onderwerp dat in de onderhavige civielrechtelijke procedure wordt behandeld, dat daarin voor de Staat een direct belang is gelegen om in die procedure te verschijnen. Het onderwerp van deze zaak leidt ertoe dat de rechten en verplichtingen waarop de Staat zich beroept rechtstreeks door de rechterlijke beslissing worden geraakt, in die zin dat ook de civielrechtelijke procedure tot gevolg kan hebben dat de minderjarige rechtmatig in Nederland zal kunnen verblijven (via erkenning van de Gambiaanse adoptiebeslissing, waardoor niet alleen familierechtelijke betrekkingen tussen adoptiefouder(s) en adoptiekind ontstaan, maar ook op grond van art. 5b RWN van rechtswege het Nederlanderschap wordt verkregen). De advocaat-generaal meent dan ook dat de Staat als belanghebbende in deze zaak kan worden aangemerkt en dat de klachten van beide onderdelen doel treffen.

Conclusie

De conclusie van de advocaat-generaal strekt tot vernietiging van de beschikking van het hof en tot terugwijzing.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-04-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:411

Zaaknummer: 23/03307

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Volgens het overgangsrecht is voor een gecombineerde geslachtsnaam een gemeenschappelijke verklaring van de ouders nodig. Omdat de man niet instemt met naamswijziging, ontbreekt deze gemeenschappelijke verklaring. Er bestaat geen wettelijke basis om vervangende toestemming te verlenen. De rechtbank zal daarom het verzoek van de vrouw afwijzen.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster (de moeder) en verweerder (de vader) zijn ouders van het kind, geboren in 2018. De moeder wil de achternaam van het kind wijzigen naar een gecombineerde geslachtsnaam, maar de vader weigert dit.

Standpunten van partijen

De moeder wil de achternaam van haar kind wijzigen naar een gecombineerde geslachtsnaam. Nu de vader weigert hier toestemming voor te geven, heeft de moeder de rechtbank vervangende toestemming tot wijziging verzocht.

De vader voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling en motivering

Per 1 januari 2024 is artikel 1:5 BW gewijzigd en kunnen ouders kiezen voor een gecombineerde geslachtsnaam voor hun kind. Voor kinderen geboren tussen 1 januari 2016 en 1 januari 2024 is het overgangsrecht van toepassing. Op grond van artikel IIIB van het overgangsrecht kunnen deze kinderen een gecombineerde geslachtsnaam krijgen, indien de ouders een gemeenschappelijke verklaring geven. Nu de vader niet instemt met de naamswijziging, ontbreekt een gemeenschappelijke verklaring.

Er is geen wettelijke basis om vervangende toestemming te verlenen. Daarom wijst de rechter het verzoek van de moeder af.

Conclusie

De rechter wijs het verzoek van de moeder tot naamswijziging af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4511

Zaaknummer: C/10/647873 / FA RK 22-8149

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Zorgregeling voor kinderen van 14 en 16, die weerstand hebben tegen (substantiële) omgang met vader.

Feiten en omstandigheden

Vader en moeder hebben gezamenlijk gezag over hun kinderen van 14 en 16. De vader heeft de relatie met de moeder beëindigd, waarna de emoties hoog opliepen en er onder andere strijd ontstond over de verkoop van de woning. Uiteindelijk heeft het hof in 2022 de moeder opgedragen mee te werken aan de verkoop.

De kinderen wonen bij de moeder en bij beschikking is er een voorlopige zorgregeling met de vader vastgesteld. De 14-jarige heeft nauwelijks omgang met zijn vader en de 16-jarige heeft sinds het arrest van het hof zijn vader niet meer gezien.

De kinderen hebben per brief aangegeven geen contact meer te willen met hun vader. Ze voelen zich niet gehoord in de kwestie omtrent de woningverkoop, aangezien zij daar met hun moeder wilden blijven wonen (ondanks dat de moeder alleen onvoldoende financiële draagkracht heeft om het huis aan te houden). Ook stellen zij in de brief dat zij zich niet veilig voelen bij hun vader en dat hij hen manipuleert.

De rechtbank moet nu bepalen of zij ambtshalve beslissingen neemt naar aanleiding van de wensen van de kinderen dat het gezag van de vader over hen beëindigd wordt en dat er een regeling komt die inhoudt dat zij niet meer naar hun vader toe hoeven.

Standpunten van de partijen

De vader wil primair dat het hoofdverblijf bij hem wordt bepaald. Hij verzoekt subsidiair dat er een uitgebreidere omgangsregeling met zijn kinderen komt. Hij stelt dat het contactverlies het gevolg is van het loyaliteitsconflict waarin de jongens zitten en van het gebrek aan emotionele toestemming van de moeder om contact en omgang met de vader te hebben.

De moeder stelt dat de vader de wensen en behoeften van de kinderen niet respecteert en dat zij daarom zelf de keuze maken om niet of nauwelijks naar hun vader te gaan.

De bijzondere curator schrijft over de 16-jarige dat het advies is om een zorgregeling vast te stellen; dit zou de 16-jarige kunnen helpen om in zijn hoofd te verklaren dat de omgang van de rechtbank nu eenmaal moet en dat daardoor het contact met zijn vader minder voelt als een keuze tegen zijn moeder.

Beoordeling en motivering

De rechter volgt de vader dat er sprake is van een loyaliteitsconflict en wijzigt de zorgregeling, waardoor de kinderen meer bij de vader zullen zijn. Wat betreft de wens van de kinderen om geen contact meer te hebben met hun vader, overweegt de rechtbank het volgende.

De rechter constateert dat nadat de vader de relatie met de moeder had verbroken en een nieuwe partner had, de moeder zeer emotioneel reageerde. De strijd tussen de ouders is ook na de eerste periode na de scheiding voortgezet en zelfs verhard. Het contactverlies tussen de kinderen en de vader liep synchroon aan alle ontwikkelingen rondom de verkoop van de woning. Beide kinderen geven aan het hun vader kwalijk te nemen dat het huis moest worden verkocht en dat naar hun idee hun mening niet is gehoord of gerespecteerd. De rechtbank is van oordeel dat de kinderen in een loyaliteitsconflict zijn gekomen door de wijze waarop de moeder de strijd is aangegaan en blijven voeren over de woning. De kinderen hadden de leeftijd dat hen kon worden uitgelegd waarom de verkoop noodzakelijk was en de verkoop is ook niet op stel en sprong gebeurd, nu de moeder en de kinderen nog vier jaar na de breuk in de woning hebben gewoond.

Bij het oordeel over het loyaliteitsconflict vindt de rechter het relevant dat voor de breuk tussen de ouders de relatie tussen de vader en de kinderen goed was. Hoewel de kinderen per brief aangeven zich niet veilig te voelen bij hun vader en zeggen te worden gemanipuleerd, konden zij op zitting niet uitleggen waarom zij zich onveilig voelen of hoe de manipulatie plaatsvindt. Dit, samen met het verloop van het contactverlies, versterkt de overtuiging van de rechter dat de kinderen van de moeder onvoldoende emotionele toestemming kregen en krijgen om zich op een gezonde manier tot hun vader te verhouden.

Vervolgens moet de rechter oordelen of een zorgregeling in het belang van de kinderen is. Hierbij is de rechter enerzijds gehouden om passende maatregelen te nemen om de omgang tussen een kind en beide ouders te bewerkstelligen, en anderzijds moet de rechter rekening houden met de leeftijd van de kinderen en dat het mogelijk niet in hun belang is om hen te dwingen contact te hebben met een ouder die zij niet willen zien. De rechter is van oordeel dat het in het belang van de kinderen is om meer contact te hebben met hun vader, gelet op het volgende.

De 14-jarige ziet zijn vader enkele uren per week, voornamelijk op plekken waar veel andere

mensen zijn. Deze omgangsregeling maakt het qua aard en duur niet mogelijk om een echte vader-zoonrelatie op te bouwen, nu zij geen deel uitmaken van elkaars dagelijks leven.

Wat betreft de 16-jarige geeft de rechter aan dat deze over ruim een jaar zelf een beslissing mag en moet nemen omtrent het contact met zijn vader. De rechter geeft aan dat het loyaliteitsconflict van de 16-jarige kan belemmeren dat deze de beslissing ook zelfstandig kan maken, mede gelet op wat de bijzondere curator heeft aangegeven. De rechter acht het daarom van belang om de korte tijd die er nog is te benutten voor contactherstel.

Conclusie

De rechter stelt een nieuwe omgangsregeling vast, waarin de omgang wordt opgebouwd. Ook bepaalt de rechter dat er een dwangsom aan de omgang wordt verbonden, en bepaalt dat de moeder aan de vader een dwangsom verbeurt van € 1.000, voor iedere keer dat zij de zorgregeling niet nakomt, met een maximum van € 50.000.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:3022

Zaaknummer: C/16/549367 / FO RK 22-1413

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontslag van de bewindvoerder afgewezen. Geen gewichtige redenen voor ontslag.

Feiten en omstandigheden

Verzoekers hebben een relatie met elkaar en wonen sinds enkele jaren samen. Bij beschikking van de kantonrechter is in 2015 een bewind ingesteld over de (toekomstige) goederen van de verzoekster wegens verkwisting of het hebben van problematische schulden. In maart 2018 is de bewindvoerder ontslagen en is Van Amerongen Bewindvoering B.V. benoemd als bewindvoerder. Bij beschikking van de kantonrechter eind 2020 is een bewind ingesteld over de (toekomstige) goederen van de verzoeker wegens zijn lichamelijke of geestelijke toestand. In november 2022 is de bewindvoerder ontslagen en is Van Amerongen Bewindvoering B.V. ook voor verzoeker als bewindvoerder benoemd.

In de bestreden beschikking heeft de kantonrechter het verzoek van verzoekers om Van Amerongen Bewindvoering B.V. te ontslaan als hun bewindvoerder en Stichting Schuldvrij te benoemen tot opvolgend bewindvoerder afgewezen. Verzoekers verzoeken vernietiging van de bestreden beschikking en het alsnog toewijzen van hun inleidend verzoek.

Standpunten van de partijen

Verzoekers zijn het er niet mee eens dat de kantonrechter hun verzoek tot ontslag van de bewindvoerder heeft afgewezen. Zij zijn niet meer tevreden en hebben geen vertrouwen meer in de bewindvoerder. Volgens hen is er sprake van een onherstelbare verstoorde communicatie. De kantonrechter had acht moeten slaan op artikel 1:435 lid 3 BW en volgens de verzoekers hebben zij een zodanig sterke voorkeur voor een andere bewindvoerder dat het tot onrust leidt, een gewichtige reden voor ontslag. Verzoekster voegt toe dat er voor haar nog steeds geen schuldhelptraject in gang is gezet terwijl het bewind al sinds 2015 loopt. Zij wil graag van haar schulden af. De bewindvoerder heeft toegezegd dit te regelen, maar tot op heden is dat niet gebeurd. Verzoeker voert ook nog aan dat hij niet tevreden is over de hoogte van het leefgeld omdat er te weinig overblijft om samen van te leven. Verder wil hij kunnen bijverdienen naast zijn AOW-uitkering, maar de bewindvoerder staat hem dat niet toe. Verzoeker wil zelf over zijn geld bepalen en beschikken, zoals hij dat bij zijn vorige

bewindvoerder ook kon.

De bewindvoerder heeft verklaard dat zij de bewindvoerder van de verzoekers wil blijven. Zij is al jaren betrokken bij hen en hun verstandhouding is over het algemeen goed. Wellicht kunnen ze, al dan niet met hulp, bespreken of een andere aanpak prettiger is voor verzoekers. Daarnaast heeft de bewindvoerder toegelicht dat de schuldenlast van de verzoekster te hoog blijft. Er worden wel schulden afgelost, maar verzoekster gaat ook nog steeds nieuwe financiële verplichtingen aan. Gezien de hoogte van de schulden kan de bewindvoerder weinig verzoeken inwilligen: er is geen budget. De nieuwe bestellingen, abonnementen en diensten maken deelname aan een schuldhulptraject lastig. Wel wil de bewindvoerder dit graag verkennen.

Beoordeling en motivering

Het hof stelt voorop dat er geen sprake is van een eerste benoeming van een bewindvoerder, waarbij uitdrukkelijk de voorkeur van de rechthebbende over de persoon van de bewindvoerder een rol speelt. Voor ontslag is meer nodig dan de sterke wens voor een andere bewindvoerder. Niet is gebleken dat de bewindvoerder tekortgeschoten is in haar taak. Verzoekster neemt het de bewindvoerder vooral kwalijk dat er geen schuldhulptraject is gestart, maar gebleken is dat zij zelf een dergelijk traject bemoeilijkt door toch steeds weer nieuwe uitgaven te doen. Ook al probeert ze daarmee kosten te besparen heeft dit niet het nodige effect. Gezien de hoogte van de schulden is er geen ruimte voor meer uitgaven. De bedoelingen van verzoekster mogen (deels) goed zijn, het resultaat staat schuldhulp in de weg. Dit kan niet aan de bewindvoerder worden verweten.

Er zijn ook geen andere gewichtige redenen gebleken die ontslag van de bewindvoerder rechtvaardigen. Er is geen sprake van slecht bewind, nalatigheid of een anderszins onwerkbaar situatie. De grieven van verzoekers lijken vooral te zijn gericht tegen de aard van onderbewindstelling die meebrengt dat zij niet meer zelf kunnen bepalen waaraan zij hun geld uitgeven. De bezwaren zijn niet gericht tegen het handelen van de bewindvoerder zelf, die juist naar het oordeel van het Hof grote inzet laat zien. Het is dan ook aannemelijk dat verzoekers bij een andere bewindvoerder dezelfde bezwaren zouden uiten. De gestelde feiten en omstandigheden leveren geen gewichtige reden op voor ontslag van de huidige bewindvoerder.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:1182

Zaaknummer: 200.334.785/01 en 200.334.787/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Lijfswang bij moeder opgelegd als laatste redmiddel om tot nakoming zorgregeling te komen.

Feiten en omstandigheden

De partijen hebben een relatie gehad en zijn de ouders van het kind geboren in 2021. In mei 2023 is bepaald dat de ouders gezamenlijk met het gezag over het kind zijn belast en is er een zorgregeling vastgesteld waarbij het kind enkele dagen per week bij vader verblijft. In oktober 2023 is het verzoek tot vervangende toestemming voor verhuizing naar Engeland van de moeder afgewezen en is besloten dat het kind zijn hoofdverblijfplaats bij moeder heeft onder de voorwaarde dat ze in Nederland woont. Daarbij is een zorgregeling bepaald met een dwangsom indien moeder deze niet nakomt. In december 2023 is de moeder naar Nederland teruggekeerd na een teruggeleidingsverzoek in Engeland. Aan de zorgregeling is geen invulling gegeven omdat de moeder haar medewerking niet heeft verleend. De vader heeft in december 2023 een deurwaarder opdracht gegeven tot executie van de dwangsom voor het niet nakomen van twee omgangsmomenten. Dit heeft echter geen doel getroffen.

Standpunten van de partijen

De vader vordert de moeder te veroordelen tot nakoming van de zorgregeling zoals tussen partijen op de zitting is overeengekomen, onder oplegging van lijfswang van een dag hechtenis, op kosten van de moeder, voor iedere keer dat zij de zorgregeling niet nakomt of frustreert. De vader voert aan dat hij spoedeisend belang heeft omdat de vader het kind slechts eenmaal gezien heeft sinds augustus 2023, het onmogelijk is om met moeder in contact te komen en de vrees bestaat dat de moeder op korte termijn (wederom) zal vertrekken naar Engeland. Om zeker te zijn dat de zorgregeling zal worden nagekomen is volgens vader het opleggen van lijfswang als uiterst dwangmiddel, gelet op de zeer bijzondere omstandigheden, in dit geval gerechtvaardigd. De moeder komt de rechterlijke uitspraken namelijk niet na en doet er alles aan om de omgang tussen de vader en het kind te frustreren. Hierdoor heeft vader het afgelopen jaar vrijwel geen fysiek contact met zijn zoon gehad ondanks de hoge dwangsommen die zijn opgelegd. De moeder is niet in staat om deze dwangsommen te betalen en er zijn geen verhaalsmogelijkheden, waardoor de moeder geen enkele financiële

prikkel ervaart.

De moeder voert verweer. Zij betwist dat het opleggen van lijfswang als uiterst dwangmiddel in dit geval gerechtvaardigd is.

Beoordeling en motivering

Niet in geschil is dat de moeder de zorgregeling niet is nagekomen. Het is de voorzieningenrechter gebleken dat sprake is van een zeer moeizame relatie tussen de ouders. Het is hen desondanks toch gelukt om tot afspraken te komen op de zitting over de opbouw van de zorgregeling.

Met betrekking tot de lijfswang overweegt de voorzieningenrechter als volgt. Vast staat dat de moeder zich niet heeft gehouden aan de nakoming van de door de rechtbank vastgestelde zorgregeling. Er zijn geen feiten en omstandigheden gesteld waaruit volgt dat deze uitspraken op een feitelijke of juridische misslag berusten. Toepassing van lijfswang komt pas in beeld als laatste redmiddel, nadat alle andere dwangmiddelen vergeefs zijn ingezet. De vader heeft meerdere gerechtelijke procedures moeten starten om omgang te hebben met het kind, waaronder procedures in het buitenland. Hoewel hij steeds in het gelijk wordt gesteld, blijft de moeder weigeren om mee te werken. Ook het opleggen van dwangsommen heeft geen enkel effect gehad. Het door de vader gelegde derdenbeslag op de bankrekening van de moeder heeft geen doel getroffen en van het beslag op haar auto ervaart zij ook geen ongemak. Zij heeft verder ook geen bekende inkomsten in Nederland, zodat incasso van verbeurde dwangsommen niet (volledig) mogelijk is. Het fundamentele karakter van het recht op omgang en het belang van het kind om ook een hechte band met zijn vader op te bouwen, vraagt om een stevig dwangmiddel om tot nakoming van de zorgregeling te komen. Dat partijen ter zitting overeenstemming hebben bereikt over de zorgregeling leidt niet tot een ander oordeel.

Volgens de voorzieningenrechter valt te verwachten dat het opleggen van lijfswang, anders dan de dwangsommen, wel een effectieve prikkel tot nakoming vormt. Hierbij neemt de rechter in aanmerking dat het de keuzevrijheid van de moeder is of zij en het kind daadwerkelijk de negatieve gevolgen zullen ondervinden van het uitvoeren van deze lijfswang.

De voorzieningenrechter beslist tot het opleggen van lijfswang als laatste redmiddel om tot tenuitvoerlegging van de vastgestelde omgang te komen, gezien dit aangewezen is en ook voldoet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit.

Conclusie

De voorzieningenrechter veroordeelt de moeder mee te werken aan de nakoming van de afgesproken zorgregeling en verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij lijfswang.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 04-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:6834

Zaaknummer: 662595 KG ZA 24-195

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toewijzing verzoek – ex artikel 1:265i BW – wijziging verblijf minderjarige vanaf het moment dat er plaats is in een geschikt moeder-kindhuis. Er zijn nog wel veel zorgen over de thuissituatie van de moeder, maar de leeftijd van de pleegmoeder maakt dat zij de minderjarige geen perspectief voor de lange termijn kan geven.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is in 2021 geboren. In april van dat jaar is het kind onder toezicht gesteld en is er een machtiging tot uithuisplaatsing verleend, op grond waarvan de minderjarige bij de pleegmoeder verblijft. Beide maatregelen zijn verlengd, de laatste keer tot oktober 2024.

De moeder heeft zich de afgelopen tijd positief ontwikkeld en uit het onderzoek naar Goed Genoeg Ouderschap blijkt dat zij over voldoende opvoedvaardigheden beschikt. Er zijn wel veel zorgen over de thuissituatie van de moeder. Daar is sprake (geweest) van veel spanningen, ruzies en fysiek geweld, ook in het bijzijn van minderjarige, in de relatie van de moeder en haar ex-partner, met wie zij nog samenwoont. De moeder is ook gestopt met het innemen van haar medicatie voor haar depressie.

De minderjarige ontwikkelt zich goed in het pleeggezin waar hij inmiddels bijna twee jaar verblijft, en is goed gehecht aan zijn pleegmoeder. Gelet op de leeftijd van de pleegmoeder kan zij minderjarige echter geen perspectief bieden voor de langere termijn.

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt de rechter toestemming te verlenen tot wijziging van het verblijf van minderjarige in een gezinsgerichte voorziening, te weten een moeder-kindhuis.

Beoordeling en motivering

De rechtbank vindt dat wijziging van het verblijf van minderjarige naar een moeder-kindhuis noodzakelijk is in het belang van de minderjarige. De minderjarige ontwikkelt zich goed en is goed gehecht aan zijn pleegmoeder. Gelet op de leeftijd van de pleegmoeder kan zij minderjarige echter geen perspectief bieden voor de langere termijn. De moeder heeft zich de

afgelopen tijd enerzijds op een positieve wijze ontwikkeld, anderzijds zijn er nog veel zorgen over de moeder. De kinderrechter vindt het ondanks deze zorgen van groot belang dat de hechting van minderjarige aan de moeder kan worden voortgezet, zeker nu minderjarige niet langdurig bij de pleegmoeder zal kunnen blijven wonen. Het herenigen van minderjarige met de moeder in een moeder-kindhuis is daarvoor aangewezen. Deze wijziging in het verblijf van minderjarige moet wel zeer zorgvuldig worden uitgevoerd, waarbij er veel aandacht is en blijft voor de (hechtings)relatie van minderjarige aan de pleegmoeder. Een moeder-kindhuis op de kortst mogelijke afstand van het adres van de pleegmoeder heeft dan ook de uitdrukkelijke voorkeur van de kinderrechter.

Conclusie

De kinderrechter verleent de GI toestemming tot wijziging van het verblijf van minderjarige naar een gezinsgerichte voorziening, te weten een moeder-kindhuis, vanaf het moment dat er een geschikt moeder-kindhuis beschikbaar is.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 17-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:2833

Zaaknummer: C/02/420138 / JE RK 24-446

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen strijd met openbare orde van erkenning van de buitenlandse beslissing en buitenlandse geboorteakte waarop alleen de wensvaders, en niet de geboortemoeder, als ouders staan vermeld. De buitenlandse beslissing en geboorteakte zijn ook vatbaar voor inschrijving in het register van de Nederlandse burgerlijke stand, omdat bij de inschrijving alle stappen van het draagmoederschapstraject door het kind kunnen worden achterhaald.

Feiten en omstandigheden

De wensvaders hebben een draagmoederschapstraject in de Verenigde Staten doorlopen. Het kind dat geboren is in 2021, is genetisch verwant aan vader 1 en aan een eiceldonatrice. Van de draagmoeder en de eiceldonatrice zijn de namen en contactgegevens bekend. Bij de Amerikaanse rechterlijke beslissingen is bepaald dat verzoekers de enige wettelijke ouders zijn van het kind en dat zij de zorg voor hem dragen.

De wensvaders verzoeken een verklaring voor recht dat de Amerikaanse geboorteakte, waarop beide verzoekers als ouders vermeld staan, en de daarbij behorende Amerikaanse beslissingen, voor erkenning in aanmerking komen en naar hun aard vatbaar zijn voor opneming in het register van de burgerlijke stand van de gemeente 's-Gravenhage. De ambtenaar van de burgerlijke stand meent dat de geboorteakte waarop de vermelding van de geboortemoeder ontbreekt, niet kan worden ingeschreven in het register van de burgerlijke stand.

Beoordeling en motivering

De rechtbank oordeelt dat de Amerikaanse beslissingen, waarbij de familierechtelijke betrekkingen tussen het kind en de wensouders zijn vastgesteld, in Nederland kunnen worden erkend. Hiervoor past de rechtbank artikel 10:100 BW naar analogie toe. De openbare orde staat een erkenning van deze beslissingen niet in de weg omdat het traject van draagmoederschap zorgvuldig heeft plaatsgevonden, onder meer omdat het kind in de toekomst in contact kan komen met de draagmoeder en de eiceldonatrice, van wie de namen

en contactgegevens bekend zijn. Voor hem is zijn volledige ontstaansgeschiedenis dus te achterhalen. De rechtbank kwalificeert verder een Amerikaanse beslissing als een ontkenning van het moederschap van de draagmoeder. Hoewel de Nederlandse wet een dergelijke ontkenning voor de geboortemoeder niet kent (maar wel beëindiging van het ouderschap van de geboortemoeder via adoptie), is dit onvoldoende voor strijdigheid met de openbare orde.

De erkenning van de geboorteakte waarop verzoekers als ouders, en dus niet de geboortemoeder, zijn opgenomen, is volgens de rechtbank, gezien de gewijzigde opvattingen in Nederland, ook niet in strijd met de openbare orde. Er is al in 1995, vanwege de toename van hoogtechnologisch draagmoederschap, door de wetgever nagedacht over het idee dat de moeder een ander kan zijn dan de geboortemoeder. Nu is het wetsvoorstel Wet kind, draagmoederschap en afstamming (36390) aanhangig, waarin is opgenomen dat de wensouders vanaf de geboorte als ouders op de geboorteakte staan vermeld. In de memorie van toelichting wordt vermeld dat de Nederlandse openbare orde zich niet langer verzet tegen het niet vermeld staan van een geboortemoeder op de geboorteakte. Wel moet de identiteit van de geboortemoeder en de overige genetische afstammingsgegevens, zoals die van de eiceldonatrice, op termijn voor het betrokken kind te achterhalen zijn.

In verband met het verweer van de ambtenaar van de burgerlijke stand dat de (vervangende) geboorteakte naar zijn aard niet vatbaar is voor opname in de registers, overweegt de rechtbank dat in de akte van inschrijving van een buiten Nederland opgemaakte akte van geboorte de in artikel 43 Besluit burgerlijke stand (BBS) genoemde gegevens moeten worden opgenomen, maar slechts voor zover deze aan het in te schrijven stuk, kunnen worden ontleend. Uit de Amerikaanse geboorteakte kunnen geen (naam)gegevens over de geboortemoeder worden ontleend. De ambtenaar heeft dus geen verplichting om die (naam)gegevens op de akte van inschrijving te vermelden.

De rechtbank is verder van oordeel dat tegemoetgekomen wordt aan het door het gerechtshof Den Haag (26 juli 2023, ECLI:NL:GHDHA:2023:1399) genoemde belang van het kind dat alle stappen die zijn gezet in het draagmoederschapstraject door het betreffende kind kunnen worden achterhaald. Immers, juist de Nederlandse akte van inschrijving van een buitenlandse geboorteakte vermeldt de buitenlandse beslissingen die aan de in te schrijven akte ten grondslag liggen, alsmede de beschikking waarbij die inschrijving is gelast.

Voor zover de ambtenaar meent dat de vermelding van de geboortemoeder dwingend voortvloeit uit de Aanbeveling van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand inzake de harmonisatie van de akten, meent de rechtbank dat het slechts gaat om praktische overwegingen, die mede gezien het advies van de Staatscommissie IPR niet de primaire overweging behoren te zijn voor het vaststellen van een erkenningsregeling. Daarbij komt dat

op basis van eerdere uitspraken in gelijksoortige zaken, de praktijk is dat buitenlandse aktes zijn ingeschreven conform het BBS.

Het gelasten van de inschrijving van de vervangende geboorteakte en de vermelding van de daaraan ten grondslag liggende Amerikaanse beslissingen, is in het belang van het kind, zoals verwoord door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), namelijk het belang dat het kind een juridische afstammingsband heeft met de personen die hem verzorgen en opvoeden, ook indien tussen hen geen genetische band bestaat. Daarbij moet de periode tot vestiging van de juridische band met de wensouders zo kort mogelijk zijn, zodat het kind minder lang in een onzekere positie verkeert.

Conclusie

De rechtbank:

- verklaart voor recht dat de Amerikaanse (vervangende) geboorteakte van het kind, waarop verzoekers als ouders worden vermeld, van rechtswege in Nederland wordt erkend en naar zijn aard vatbaar is voor opneming in het register van de burgerlijke stand van de gemeente 's-Gravenhage;
- verklaart voor recht dat de drie uitspraken van de Amerikaanse rechter, waarbij de familierechtelijke betrekkingen uit hoofde van afstamming tussen verzoekers en de minderjarige zijn vastgesteld van rechtswege in Nederland worden erkend en naar hun aard vatbaar zijn voor opneming in een Nederlands register van de burgerlijke stand;
- gelast de inschrijving in het register van geboorten van de gemeente 's-Gravenhage van de in de Verenigde staten opgemaakte geboorteakte, waarop de wensouders als de ouders staan;
- bepaalt dat de ambtenaar op voornoemde akte een (latere) vermelding plaatst van voornoemde Amerikaanse beslissingen, welke beslissingen de ontkenning van het moederschap van de draagmoeder, de ontkenning van het vaderschap van de partner van de draagmoeder en de vaststelling van het ouderschap van vader 1 en een adoptie door vader 2 betreffen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 29-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:6851

Zaaknummer: C/09/638007 / FA RK 22-7621

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Curatele vanwege ouderenmishandeling.

Feiten en omstandigheden

De 82-jarige rechthebbende is wegens haar lichamelijke of geestelijke toestand onder curatele gesteld.

Grievens

De rechthebbende verzoekt primair het verzoek tot ondercuratelestelling af te wijzen en subsidiair om omzetting van de ondercuratelestelling naar onderbewindstelling. Volgens rechthebbende is er geen sprake van een lichamelijke of geestelijke toestand die ertoe leidt dat zij haar belangen niet behoorlijk kan waarnemen. Er is geen sprake van dementie, haar financiële situatie is goed en zij heeft voldoende inkomen en vermogen. Het probleem in deze zaak ligt bij de neef van rechthebbende. Hij heeft schizofrenie en een drugsverslaving maar het staat rechthebbende vrij om hem af en toe geld te geven.

Volgens Vangnet en Advies wordt rechthebbende onder druk gezet door haar neef die haar telkens opzoekt en geld van haar eist. Er is bewust curatele verzocht omdat met deze maatregel naast financiële bescherming actie ondernomen kan worden bij eventueel agressief gedrag van de neef.

Volgens de curator moet de rechthebbende beschermd worden tegen de neef omdat zij niet in staat is om voor zichzelf op te komen. Misbruik en mishandeling zijn ook gronden voor curatele.

Beoordeling en motivering

Vóór de ondercuratelestelling was de rechthebbende onvoldoende beschermd tegen misbruik door haar neef. De rechthebbende zegt hem zo nu en dan een klein geldbedrag toe te stoppen, maar door burens – die als eersten hun zorgen hebben geuit bij de politie – is gezien dat zij regelmatig met de neef naar de pinautomaat naast haar woning loopt, geld opneemt en dat direct aan hem afgeeft. Uit bankafschriften is gebleken dat het daarbij gaat om grotere bedragen die de rechthebbende opneemt, soms meerdere keren per dag. In de periode van

januari 2023 tot en met mei 2023 zelfs een totaalbedrag van meer dan € 25.000. Daarnaast heeft de rechthebbende meerdere blauwe plekken op haar armen doordat de neef haar geknepen had en heeft de politie de neef in de woning van de rechthebbende aangetroffen, waar toen sprake was van een ravage met omgegooid meubilair en een kapotgeslagen wandelstok.

Het hof ziet dat het de rechthebbende verdriet doet dat zij door de ondercuratelestelling in haar autonomie en vrijheid wordt beperkt. Het is, gelet op alle hiervoor omschreven omstandigheden, echter noodzakelijk dat de curator de rechthebbende in haar eigen belang zowel op vermogensrechtelijk als niet-vermogensrechtelijk gebied beschermt. Het hof is dan ook van oordeel dat niet kan worden volstaan met de lichtere maatregel van onderbewindstelling omdat die maatregel gezien de gebeurtenissen tot nu toe, die in onderlinge samenhang als ouderenmishandeling kunnen worden gekwalificeerd, niet de vereiste en noodzakelijke bescherming zal bieden voor de rechthebbende.

Beslissing

Het hof wijst de verzoeken van de rechthebbende af en de curatele blijft in stand.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:1264

Zaaknummer: 200.332.695/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kort geding over de hoofdverblijfplaats en schoolkeuze van het kind (art. 1:253a BW).

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn getrouwd geweest en hebben een zoon van 12 jaar over wie zij gezamenlijk gezag hebben. Tussen 2014 en 2018 is de hoofdverblijfplaats van de zoon bij moeder en daarna bij vader. Volgens de zorgregeling verblijft het kind per vier weken drie weekenden bij de moeder en één weekend bij de vader, waarbij het kind dan ter compensatie in de week voor het ‘vader-weekend’ en de week na dit weekend bij de moeder verblijft van woensdag uit school tot donderdag naar school.

Vordering

In dit kort geding vordert de vader vervangende toestemming om de zoon in te schrijven op een middelbare school in Utrecht.

De moeder vordert in reconventie de hoofdverblijfplaats weer te bepalen bij de moeder en vervangende toestemming om de zoon in te schrijven op een middelbare school in Amsterdam.

Beoordeling en motivering

Het gaat hier om een geschil omtrent de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag. Op grond van artikel 1:253a BW neemt de rechter een beslissing die in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Uiteraard speelt een eventuele wens van een kind een rol bij die beslissing, maar die is niet doorslaggevend. De laatste zes à zeven jaar heeft het kind zijn hoofdverblijf bij de vader in Utrecht gehad en hij is daar naar de basisschool gegaan. Aannemelijk is dat hij voornamelijk daar zijn sociale leven heeft. Een middelbare school in Utrecht sluit het beste aan bij deze feitelijke situatie. Niet aannemelijk is geworden dat het Leidsche Rijn College geen passende school is. Verder is het voor het kind prettig dat een aantal van zijn Utrechtse vrienden ook naar die school gaat en dat hij daar een plaatsingsgarantie heeft.

Ten slotte is van belang dat de moeder erkent dat zij nog niet actief op zoek is gegaan naar een middelbare school in Amsterdam. In haar tegenvordering is dan ook niet een bepaalde school vermeld, zodat die vordering alleen al moet worden afgewezen omdat deze te onbepaald is. Nu er in dit kort geding geen vervangende toestemming komt voor een school in Amsterdam, is ook verplaatsing van de hoofdverblijfplaats naar moeder niet aan de orde.

Beslissing

De rechter verleent vervangende toestemming voor inschrijving van het kind op het Leidsche Rijn College in Utrecht. De tegenvorderingen van de moeder worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2024:2259

Zaaknummer: C/13/748979 / KG ZA 24-288

Wetsartikelen: